

L'ocell de colors

No fa gaire temps, a una illa tropical, va néixer un ocell de moltíssims colors, els seus pares li van dir Arnold, perquè el més savi dels arbres de la selva, un cocoter de milions d'anys, els va dir que si l'anomenaven així seria un petit afortunat i molt especial.

Tots els ocellets nounats eren batejats per l'aigua dels seus cocos. Aquell ocellet va anar creixent feliç entre els arbres alts i verds que donaven un oxigen pur i net i un aire sense cap soroll que impedís escoltar el magnífic cantar dels ocells.

Una nit tranquil·la, quan tots els ocells dormien, el petit Arnold va anar a posar-se sobre el savi cocoter. Aquest li va preguntar per què mai havia cantat i el petit ocellet va contestar que no s'havia atrevit per vergonya a fer-ho malament. El cocoter li va demanar que cantés qualsevol cançó que li passés pel cap, l'Arnold sense oposar-s'hi va començar a cantar, tots van despertar meravellats pel seu cant d'àngels.

Tan famós es va fer pel seu cant que el gran Argel, un home ric que vivia en una illa propera, va ordenar anar a buscar aquell ocellet de cant angelical, així tindria un regal perfecte i especial per a la seva estimada filla.

L'Arnold va anar a la nit a posar-se sobre el cocoter, com feia cada dia, just quan el sol s'acomiadava per anar-se a dormir.

Totes les nits el savi cocoter li explicava tot el que durant aquests anys havia vist; a canvi, l'ocell encisava tota la selva amb el seu cant. Però aquell dia el cocoter va guardar silenci; l'ocell no li va donar importància; estava massa capficat en la cançó.

Cada matí l'Arnold despertava l'illa amb un cant molt agut, però aquell matí ningú no el va sentir, tothom el buscava fins que el cocoter va dir-los que se l'havia endut un dimoni blanc i que mai no tornaria.

El gran Argel se l'havia emportat a casa, allà li va explicar a l'ocell que ara només cantaria per a ell i la seva filleta.

L'ocell volia fugir, a ell li agradava despertar i dormir la selva amb les seves cançons, però ara hauria d'obeir els dimonis blancs.

El cocoter li havia parlat un munt de vegades sobre aquests dimonis, eren animals inferiors a les altres espècies, més inútils i més tòtils. El savi li havia dit que aquesta raça es feia dir humana i eren tan estranys que es barallaven a mort per una cosa encara més estranya anomenada diners; el cocoter també li havia dit que alguns s'odiaven pels diferents colors de la seva pell, però el que més va impressionar l'Arnold va ser quan el savi li va explicar que embruten l'aire que després respiren.

Els primers dies l'ocellet cantava intentant oblidar la seva selva pensant que mai més tornaria i fent un esforç per ser tan feliç com allà.

Però al poc temps l'aire, que sabia a fum, i l'absència de les històries del cocoter van jugar-li una mala passada.

L'aire que entrava als seus pulmons era tan fastigós que l'ofegava i la falta de la veu del savi cocoter feia que la seva ment només pensés en les esves històries.

Un dia Arnold es va posar a cantar amb totes les seves forces. La seva cançó parlava sobre la selva, el seu aire, l'aigua, les fruites dolces i els seus arbres sans i robustos. Però en canvi l'home només sentia cantar bellíssimament un ocell de colors.

L'home va anar-se'n a la sala i va deixar l'ocell sol a l'habitació cantant. De cop els ferros de la gàbia es van començar a separar deixant un espai per on el petit Arnold va sortir; la finestra era oberta i va escapar volant sense parar, a poc a poc es va anar convertint en un puntet negre a la llunyania.

En tornar a entrar l'home a l'habitació va pensar que algú l'havia alliberat, però la seva filla va dir-li que tantes eren les ganes de l'ocell de colors de volar lliure que la força de l'enyorança l'havia alliberat.

Però els dimonis blancs són tan incrèduls que mai va creure que havia estat màgia. I encara ara busca una explicació. Mentrestant Arnold viu de nou a la seva illa cantant en l'aire pur i escoltant més històries sobre els dimonis blancs que el savi cocoter li explica.